

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia

MÜRIAAD*f*EST

Krzysztof Penderecki mälestuskontsert

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia sümfooniaorkester

Solistid

Silvia Ilves ^{TŠELLO}

Henry-David Varema ^{TŠELLO}

Marcel Johannes Kits ^{TŠELLO}

Ivari Ilja ^{KLAVER}

Dirigent Andres Mustonen

Kavas

Penderecki

22.11.2020 – 19.00

EMTA suur saal

21.–25. novembrini vältav Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia uus esindusfestival – müriadFEST – toob hilissügisel vaatajate-kuulajateni kirju läbilõike muusika- ja teatriakadeemias toimuvast, siin loodavatest muusikastiilide ja etenduskunstide paljususest, millest kokku kujuneb kontsertide ja etenduste tõeline müriad. Avame festivalinädalaks ukSED Eesti ainsa muusika- ja teatriülikooli põnevasse loomingulisse maailma. Esitleme mitmekülgset andekaid interpreete – meie üliõpilasi ja professoreid-õppejõude –, kes musitseerivad ja esinevad koos, et tutvustada erinevatele ajastutele omaseid väljendusviise klassikast tudengite uudisloominguni välja.

Krzysztof Penderecki (1933–2020)

„Concerto grosso” nr 1 kolmele tšellole ja orkestrile (2000/01)

Solistid:

Silvia Ilves

Marcel Johannes Kits

Henry-David Varema

Vaheaeg

Klaverikontsert „Resurrection” („Ülestõusmine”, 2001/02, 2007)

Solist Ivari Ilja

**Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia
sümfooniaorkester**

Kontsertmeister Ann Meeta Teppo

Dirigent Andres Mustonen

Sel varakevadel lahkunud poola helilooja ja dirigent **Krzysztof Penderecki** (1933–2020) on vaieldamatult jätnud oma kaasaja muusikamaailma sügava jälje, kujundades oma isikupärase loomingulise tegevusega suurel määral Euroopa muusikamaastikku. Pendereckit iseloomustas sõltumatu hoiak uue muusika aktuaalsete trendide suhtes ning seetõttu vahetas ta loomingulises tegevuses ka korduvalt väljendusvahendeid: kui noore komponistina oli ta avangardi eesminejaks, siis 1970. aastatel pöördus Penderecki uusromantismi ning traditsioonilisema helikeele juurde. Samuti tõusis tema hilisemas loomingus suurte vokaalteoste osakaal, nendest tuntuim „Poola reekviem“. Penderecki muusika on kahtlemata mõjutatud tugevates katoliiklikes traditsioonides juurdunud usulistest tõekspidamistest, teisalt kajastavad tema helitööd ka Poolas valitsenud poliitilist olukorda ning laiemalt kaasaegseid ühiskondlikke sündmusi. Krzysztof Penderecki õppis kompositsiooni Krakóvi Riiklikus Kõrgemas Muusikakoolis Arthur Malewsky ja Stanislas Wiechowiczi juures, hiljem õpetas samas ning 1972–1987 pidas rektori ametit. 1971. aastal alustas Penderecki dirigendikarjääri – algul oma teoseid, hiljem ka teiste loomingut juhatades. Penderecki pälvis eluajal palju tunnustust ning oli mitmete ülikoolide, sh Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia audoktor.

„Concerto grosso“ nr 1 kolmele tšellole (Concerto grosso per tre violoncelli ed orchestra) valmis 2001. aastal. Teose žanritähistus viitab baroklikule traditsioonile vastandada orkestrit väiksema solistide grupiga. Penderecki teoses moodustavad soologrupi kolm tšellot. Ehkki kuueosalise teose osad lähevad sujuvalt üksteiseks üle, on „Concerto grosso“ väga kontrastiderohke: militaarne marss vaheldub intiimsete soololõikudega, pulseerimine mõtlikkusega. Ühele oma lemmikpillile tšellole on Penderecki andnud võimaluse enda igakülgseks näitamiseks, alustades kõigi kolme solisti tutvustamisega teose algul ning lõpetades finaali suubuva kolmekordse kadentsiga.

Nagu mitmed teisedki Penderecki helitööd, on ka **klaverikontsert „Resurrection“** seotud helilooja kaasajal aset leidnud katastroofidega – teos mälestab 11. septembri New Yorgi terrorirünnaku ohvreid. Ehkki 2001. aasta kevadel alustatud kontsert oli algselt kavandatud *capriccio* stiilis, ajendasid traagilised sündmused Pendereckit kirjutama tumedamate varjunditega tõsise meeleoluga helitöö. Pealkiri „Resurrection“ („Ülestõusmine“) tuleneb teoses kolm korda kõlavast koraalist, mida täiendavad finaalis kirikukellade helid. Pealkirja tuleks helilooja sõnul mõista laiemas ja üldisemas kontekstis – see sümboliseerib elu võitu surma üle ning usust lähtuvat lohutust. Üheosalises kontserdis võib aimata vihjeid nii *sinfonia concertante*, instrumentaalsele draamale kui ka rapsoodiale. Penderecki üks postmodernsemaid ja neoromantilisemaid heliteoseid kõlas esimest korda 2002. aastal „Varssavi sügisel“, kohates üllatavalt ambivalentset vastuvõttu. Heliloojale heideti ette sentimentaalsust, pompöössust ja kitsilikkust, samuti temaatilist sarnasust „Concerto grosso“ga. Siiski oli vastukaaluks ka vaimustatud ja positiivselt meelestatud kuulajaid – üsna pea esitati kontserti Carnegie Hallis ning paljud pianistid võtsid teose oma repertuaari.

Silvia Ilves (1992) alustas tšelloõpinguid Tallinna Muusikakeskkoolis Mart Laasi juures, jätkates 2010. aastal Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia bakalaureuseõppes prof Peeter Paemurru, prof Henry-David Varema ning prof Marko Ylöneni juhendamisel. Praegu õpib ta prof Henry-David Varema tšelloklassis. Ilves on mitmete konkursside laureaat, sealhulgas rahvusvaheline noorte muusikute konkurs Tallinnas (I koht, 2002, 2003); Eesti Keelpilliõpetajate Ühingu üleriigiline noorte viiuldajate ja tšellistide konkurs Tallinnas (I koht, 2003, 2007); rahvusvaheline noorte muusikute konkurs Eestis (II koht, 2004); August Dombrovski nim rahvusvaheline keelpillimängijate konkurs Riias (III koht, 2005); rahvusvaheline tšellistide konkurs Liezenis (II koht, 2006); Suure-Jaani Muusikafestivali tšellistide konkurs (I koht, 2009); Eesti Keelpilliõpetajate Ühingu üleriigiline noorte keelpillimängijate konkurs-festival (I koht, 2010); Eduard Tubina nimeline keelpillimängijate konkurs (II koht, 2015); rahvusvaheline Artur Kapi nimeline konkurs (II koht ja mitmed eripreemiad, 2019). 2016. aastal osales Ilves telekonkursil „Klassikatähed“, kus saavutas II koha ja EMTA eripreemia.

Ilves on mänginud selliste orkestrite ees nagu Põhjamaade Sümfooniaorkester, ERSO, Eesti Sinfonietta ning teinud koostööd paljude ansamblitega, sh Kristjan Järvi kollektiivis Absolute Ensemble. Ta on tuntud ka viiest õest koosneva ansambli The Ilves Sisters liikmena. 2016. aastal andis ta oma pianistist õe Liidia Ilvesega välja plaadi „Ilves Sisters' Classical Favourites“, millel kõlavad klassikalise muusika palad tšellole ja klaverile. Ilves on ka armastatud muusik meeletahutusmaailmas, andes kontserte elektritšellol. Ta teeb aktiivset koostööd nii pop- kui ka klassikalise muusika artistidega, nende seas Age Juurikas, Rein Rannap, Paul Neitsov, Kristjan Järvi, Uku Suviste jpt. Aastast 2018 töötab Ilves ERSOs tšellorühma mängijana.

Marcel Johannes Kits (1995) on õppinud tšellot Tallinna Muusikakeskkoolis Laine Leichter ja Mart Laasi juhendamisel ning Saksamaal Trossingeni Muusikaülikoolis prof Francis Goutoni juures. 2018. aastast jätkab Kits õpinguid Berliini Kunstiülikoolis prof Jens Peter Maintzi tšelloklassis. Ta on täiendanud end arvukatel meistrkursustel László Fenyő, Wolfgang Emanuel Schmidt, Wen-Sinn Yangi, Jan-Erik Gustafssoni, Marko Ylöneni, Maria Kliegeli, David Geringase, Henry-David Varema, Ivan Monighetti ja paljude teiste juures.

Kits on pälvinud arvukaid preemiaid ja auhinnalisi kohti: II koht tšellokonkursil Liezenis (2004), I ja II preemia Karl Davõdovi nim konkursil Kuldigas (2006, 2012), II koht Dombrovski keelpillikonkursil Riias (2008, 2011), I koht telekonkursil „Klassikatähed“ (2013), I koht Eesti keelpillimängijate konkursil (2015), peapreemia Trossingeni Muusikaülikooli konkursil (2015), I preemia Johannes Brahmsi nim konkursil Austrias (2016), I koht George Enescu nim konkursil Rumeenias (2018). Marcel on Liechtensteini Muusikaakadeemia ja Eesti Interpreetide Liidu stipendiaat, aastal 2019 pälvis ta Eesti Interpreetide Liidu auhinna „Aasta Interpreet“. Marcel on esinenud Hiinas, Jaapanis, Iisraelis, Saksamaal, Venemaal, Ungaris ja teistes riikides ning teinud koostööd selliste kollektiividega nagu Jeruusalemma Sümfooniaorkester, Moskva Riiklik Kammerorkester, Peterburi Sümfooniaorkester, ERSO, Tallinna Kammerorkester, Württembergi Filharmonia SO jpt. Ta on mänginud Risto Joosti, Olari Eltsi, Wolfgang Emanuel Schmidt, Arvo Volmeri, Mikk Murdvee, Mihkel Kütsoni ja Jüri Alperteni juhatamisel.

Kits on osalenud Arvo Pärdi lastelaulude CD salvestamisel (2015) ja Deutsche Stiftung Musiklebeni aasta kammermuusika CD-de salvestamisel Hamburgi Laeishalles (2016), Pierre Boulezi kontserdisaalis (2017) ja Hamburgi Elbphilharmonie suures saalis

(2018). Marcel mängib Francesco Ruggieri 1674. aastal Cremonas valmistatud tšellol ja kasutab prantsuse meistri Victor Fétique'i umbes 1900. aastal valmistatud poognat. Nii pilli kui poogna on tema kasutusse andnud Saksa fond Deutsche Stiftung Musikleben.

Henry-David Varema (1969) on lõpetanud Tallinna Konservatooriumi Peeter Paemurru juhendamisel, täiendanud end Müncheni Kõrgemas Muusikakoolis Walther Nothasi tšelloklassis ja Berliini Kunstide Ülikoolis prof Wolfgang Boettcheri käe all ning omandanud doktorikraadi Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias. Aastatel 2003–2009 oli ta Berliinis resideerinud rahvusvaheliselt hinnatud keelpillikvarteti Petersen Quartett liige, mille koosseisus esines ta sellistes mainekates kontserdisaalides nagu Carnegie Hall, Wigmore Hall, Müncheni Herkulesaal, Théâtre du Châtelet, Zürichi Tonhalle, Sydney Angels Place jt. Ta on olnud külaliskontsertmeister näiteks Müncheni Kammerorkestris ja Auckland Philharmonia Sümfooniaorkestris ning töötanud ühe hooaja Sydney Sümfooniaorkestri tšellorühma abikontsertmeistrina. Kammermuusikuna annab ta regulaarselt kontserte Ivari Ilja, Mihkel Polli, Sten Lassmanni, Anna-Liisa Bezrodny, Triin Ruubel-Lillebergi, Mari Polli, Johanna Vahermägi ja paljude teistega. Aastast 1997 on Varema töötanud Rahvusooper Estonia orkestri soolotšellistina. 2001. aastast on Henry-David Varema EMTA tšello- ja kvartetiõppejõud (aastast 2016 professor) ning käesoleval ajal töötab ta EMTA loometegevuse ja välissuhete prorektorina.

Ivari Ilja (1959) lõpetas Tallinna Muusikakeskkooli 1977. aastal Eve Paju ning Laine Metsa klaveriklassis. Ajavahemikus 1977–1981 õppis ta Tallinna Riiklikus Konservatooriumis Laine Metsa juures. 1984. aastal lõpetas Moskva konservatooriumi Vera Gornostajeva ning 1986. aastal samas assistentuuri Sergei Dorenski klaveriklassis. Ilja on osalenud mitmetel konkurssidel ning saavutanud auhinnalisi kohti: II preemia Eesti pianistide konkursil (1980), III koht liiduvabariikide vahelisel

pianistide konkursil Minskis (1980), diplom Varssavis toimunud Chopini nimeliselt võistluselt (1985) ning IV koht ja kohustusliku teose eripreemia Vianna da Motta nim pianistide konkursil Lissabonis (1987).

Aastatel 1978–1981 töötas Ilja kontsertmeistrina RAT Estonias. Peale õpingute lõpetamist Moskvast asus ta klaveripedagoogina tööle Tallinna Riiklikusse Konservatooriumisse (1994 dotsent, 1999 professor). 2000–2015 oli Ivari Ilja EMTA klaveriosakonna juhataja. 2017. aastast on Ilja Eesti muusika- ja teatriakadeemia rektor. 2001. aastal tunnustati Ivari Iljat Eesti Vabariigi kultuuripreemiaga ning 2006. aastal Eesti Muusikanõukogu aastapreemiaga. 2013. aastast on Ilja Eesti Interpretide Liidu juhatuse esimees ning alates 2017. aastast Eesti Muusikanõukogu president.

Ivari Ilja näol on tegemist kõrgelt hinnatud klaveripedagoogiga. Tema õpetus lähtub muusikalisest ideest, mille teenistuses on tehnilised oskused ja pianism. Tema õpilaste hulka kuuluvad Inga Arro, Mihhail Gerts, Sten Heinoja, Marja Jürisson, Sten Lassmann, Mihkel Mattisen, Mihkel Poll, Antti Siirala, Mihhail Gerts, Maksim Štšura jt. Ilja on juhatanud meistrkursuseid Eestis ja Soomes Sibeliuse Akadeemias ning Jyväskylä Kesk-Soome Konservatooriumis.

Ivari Ilja debüteeris solistina 1979. aastal. Ta on andnud soolokontserte Eestis, Venemaal, Soomes, Rootsis ja mujal. Ta on esinenud solistina koos mitmete orkestritega, sealhulgas Eesti Riiklik Sümfooniaorkester, Moskva Sümfooniaorkester, Leningradi Filharmoonia Akadeemiline Sümfooniaorkester ja Põhjamaade Sümfooniaorkester. Eduka ja hinnatud ansamblistina on Ivari Ilja olnud lavapartner paljudele rahvusvaheliselt tuntud lauljatele nagu Irina Arhipova, Maria Gulegina, Elena Zarembo ning Dmitri Hvorostovski. Lauljaid saates on Ivari Ilja esinenud paljudel mainekatel kontserdilavadel, sealhulgas Milano La Scalas, Londoni Wigmore Hallis ja Queen Elizabeth Hallis, Moskva

Suures Teatris ja konservatooriumi Suures saalis, Peterburi Filharmoonia Suures saalis, Hamburgi Staatsoperis, Berliini Deutsche Operis, Tokyo Suntory Hallis, New Yorgi Carnegie Hallis ja Lincoln Center'is, Washingtoni Kennedy Center'is, Viini Musikvereinis ja Salzburgi Mozarteumis. Eesti lauljatest on Ilja kõige enam koostööd teinud sopranite Margarita Voitese ja Pille Lille, tenor Juhan Tralla ja bariton Taimo Toomastiga. Ta on olnud tegev ka pianist-kontsertmeistrina Barcelonas Viñase konkursil, Washingtonis Rosa Ponselle'i konkursil ja mitmetel teistel rahvusvahelistel lauljate võistlustel.

Ilja on teinud salvestusi Eesti Raadiote ning salvestanud Chopini muusikat Poola Raadiote, aastal 2012 ilmus koos bariton Dmitri Hvorostovskiga CD, kus kõlavad Sergei Rahmaninovi romansid (Ondine). Lisaks plaadistamistele on Ilja osalenud kontsertmeistrina mitmes muusikafilmis. Ivari Ilja repertuaari kuulub peamiselt romantilise ajastu muusika, eelkõige Frédéric Chopini, Johannes Brahmsi ja Robert Schumanni, aga ka Wolfgang Amadeus Mozarti, Sergei Prokofjevi ja Benjamin Britteni teosed.

Andres Mustonen (1953) on lõpetanud prof Endel Lippuse viiuliklassi Tallinna Muusikakeskkoolis ning 1977. aastal Tallinna Riikliku Konservatooriumi sama õppejõu juures. Ta on täiendanud end varase muusika alal Austrias ja Hollandis. Vanamuusika asjatundjana on ta pidanud loenguid ja juhendanud meistrikursusi nii Eestis kui ka välismaal. Dirigendina on Mustonen seisnud mitmete tunnustatud orkestrite ja kooride ees, sh kammerorkester Sinfonietta Riga, Pjotr Tšaikovski nim Moskva Raadio Suur Sümfooniaorkester, Moskva Riiklik Akadeemiline Sümfooniaorkester, Moskva Filharmooniaorkester, Peterburi Filharmooniaorkester, Akadeemiline Kammerorkester Musica Viva jpt. Samuti seob teda koostöö paljude kodumaiste kollektiividega, nende seas ERSO, Pärnu Linnaorkester, Tallinna Kammerorkester,

Klaaspärlimäng Sinfonietta, Eesti Filharmoonia Kammerkoor, Voces Musicales ja Ellerhein.

Andres Mustoneni repertuaar nii sooloviuldaja kui ka dirigendina ulatub barokist tänapäeva muusikani. Dirigendina on tema jaoks eriline tähtsus vaimulikel suurteostel sellistelt heliloojatelt nagu Johann Sebastian Bach, Wolfgang Amadeus Mozart, Anton Bruckner, Heinrich Schütz, Georg Philipp Telemann, Dmitri Šostakovič, Manuel Cardoso jt. Tänu Mustonenile on Eestis esmakordselt kõlanud Krzysztof Penderecki, Gija Kantšeli, Tõru Takemitsu, Sofia Gubaidulina, Vladimir Martõnovi ja Valentin Silvestrovi teosed. Tal on tihedad loomingulised kontaktid Arvo Pärdi, Erkki-Sven Tüüri, Galina Grigorjeva ja teiste eesti heliloojatega. Mustonen on teinud koostööd nimekate muusikutega nii Eestist kui ka välismaalt, nende seas Gidon Kremer, Oleg Kagan, Natalia Gutman, Eliso Virsaladze, Peter van Djik, Aleksei Ljubimov, Dmitry Sitkovetsky, Peep Lassmann, Risto Joost jpt.

1972. aastal asutas Mustonen vanamuusika ansambli Hortus Musicus ning on olnud algusest peale selle kunstiline juht ja dirigent. Alates ansambli loomisest rahvusvahelise tunnustuse pälvinud Hortus Musicus on pidevalt esinenud maailma erinevatel kontserdilavadel ning astunud üles paljudel muusikafestivalidel nii Eestis kui ka välismaal. Aastate jooksul on Andres Mustonen koos Hortus Musicusega jõudnud salvestada üle 30 heliplaadi firmadele Warner Classic, Melodija, Antes jt. Mustonen on loonud mitmeid kontserdiprogramme, kus põimub eri stiilis muusika ning esinevad koos eri muusikastiilide spetsialistid – „Vivaldi ba-rockib“, „Barokk-rock – Keskaja muusikud rokiradadel“, „Rock ja raga“ ning „Bach öös: vaikselt kõlanud sving“.

Oma tegevusega on Mustonen avardanud Eesti muusikaelu ja olnud eeskujuks paljude vanamuusika-ansamblite tekkele. Ta on algatanud ja juhatanud rohkesti kontserdisarju („Suur Muusikaakadeemia“, „Värvatorni muusika“) ning pannud aluse rahvusvahelisele Tallinna

Barokkmuusika festivalile, mis on samuti kasvanud välja barokkmuusika kontsertide sarjast Tallinna ajaloolises vanalinnas ja Tartu ülikooli aulas.

1986. aastal pälvis Andres Mustonen Eesti NSV teenelise kunstniku aunimetuse ja 1988. aastal Eesti NSV muusika-aastapreemia. 1995. aastal sai Mustonen mitmekülgse tegevuse eest Eesti muusikaelus Eesti Kultuurkapitali aastapreemia ning 1996. aastal Eesti Raadio aastamuusiku tiitli. 1998. aastal omistati talle Valgetähe IV klassi orden ning 2003. aastal Eesti Muusikanõukogu aastapreemia. Andres Mustonen on aastast 2000 Tallinna aukodanik märkimisväärse töö eest ansambli Hortus Musicus kunstilise juhi ja dirigendina. Aastal 2016 omistas Armeenia kultuuriminister Mustonenile kuldmedali teenete eest Armeenia kultuuri tutvustamisel rahvusvahelisel areenil.

EMIK

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia sümfooniaorkester on Eesti orkestrantide kasvulava. Orkestrit on juhatanud paljud tuntud Eesti dirigendid nagu Roman Matsov, Vallo Järvi, Peeter Lilje, Eri Klas, Vello Pähn, Paul Mägi, Jüri Alperden, Arvo Volmer, Andres Mustonen, Toomas Kapten, Toomas Vavilov, Risto Joost ja Erki Pehk. Musitseeritud on ka välisdirigentide Michel Tabachniku (Šveits), Jin Wangi (Austria), Colin Mettersi (Inglismaa), Cecilia Rydinger Alini (Rootsi) ja Lutz Köhleri (Saksamaa) käe all. Ühel hooajal toob orkester publiku ette keskmiselt seitse kava. Korraldatakse koostöökontserte Eesti riikliku sümfooniaorkestriga, neist mitmeid on juhatanud ERSO peadirigent Neeme Järvi, ning Eesti suurima kontserdiagentuuriga Eesti Kontsert. Heaks traditsiooniks on saanud orkestri igakevadised uudisloomingu kontserdid Tallinna Metodisti kirikus.

Orkester on saanud tunnustust kontsertreisidel Rootsi, Soome ja Saksamaale. Kolmel korral (2002, 2005, 2016) on esinetud Berliinis

toimuval festivalil Young Euro Classic, kust kahel korral on koju toodud uudisloomingu preemia – 2005. aastal Ülo Kriguli teosega „JenZeits“ ning 2016. aastal Liisa Hirschi teosega „Mechanics of Flying“. 2009. aastal oli EMTA SO Läänemere-äärsete maade muusikaakadeemiate ühenduse (ABAM) orkestrikadeemia baasorkester. 2010. aastal toodi Eestis esmakordselt ettekandele Penderecki teosed „Concerto grosso“ ja „Ciaccona“, neist viimane helilooja enda dirigeerimisel. EMTA SO oli baasorkestriks nii 2017. aasta noorte laulupeol kui ka 2019. aasta üldlalupeo teise päeva kontserdil. EMTA SOga töötavad regulaarselt prof Toomas Vavilov ja peadirigendina prof Paul Mägi.

Flööt (pikolo)

Cristina Ortiz Díaz

Jolán Kiss

Laura Franziska Schmid

Klarnet

Kevin Mattias Klasman

Adriá Torres Amorós

Valeri Trahhatšjov

Meelis Vind (bassklarnet)

Metsasarv

Jaewook Sung

Joosep Serva

Jürnas Rähni

Valdek Pöld

Inno-Mart Kont

Tromboon

Mait Peterson

Nan Wang

Andres Kontus

Jüri Leek

Löökpillid

Karl-Johan Kullerkupp

Anni Karu

Ivo Lain

Lauri Metsvahi

Oboe

Mariia Surovtseva

Mirjam Murd

Anastasiia Polubotko (inglissarv)

Fagott

Oliver Anni

Xuehong Zhu

Peeter Sarapuu

Trompet

Lauri Johannes Karhi

Villem Endel Tiits

Guilherme Laranjo

Joanna Volkova

Silver Niinemets

Sebastian Rysä

Indrek Vau

Tuuba

Enri Rimmelgas

Harf

Liis Viira

Tšelesta

Susanna Liisa Onoper

Timpan

Rein Roos

Viiul I

Ann Meeta Teppo
Eva Aarnis
Katreen Ristmets
Nuria Díaz Fuentes
Grete Heinsaar
Pille Triin Voolaid
Kristjan Rudanovski
Liisa Veri
Isabella Condini
Madli Lehiste
Laura Klesment

Viola

Hilla Helmi Sofia Lappalainen
Anna-Helena Inno
Kristjan Kannukene
Ruta Kuļikovska
Natalia Berestenko
Liina Žigurs

Kontrabass

Hanna Jürgenson
Tuomas Aapeli Haapalainen
Rena Selliov
Martin Onoper

Viiul II

Karmen Urb
Yestyn David Griffith
Annelize Vlasenko
Mirjam Laaneots
Georg Maaten
Sergio Llorente Gutierrez
Aleksandra Serebrjakova

Tšello

Siluan Hirvoja
Anu Luukela
Marten Meibaum
Daniel Allan Chapkovski
Tatiana Gashimova
Teodor Juko Hiiemaa

OOTAME KUULAMA

müriaadFEST

21.–25.11

E 23.11 kell 12.00 / EMTA kammersaal / tasuta pääse Piletilevist

Hetked nüüdismuusikaga

EMTA Uue Muusika Ansambel

Kavas Pousseur, Frey, Kurtág, Bailie

E 23.11 kell 17.00 / EMTA *black box* / tasuta pääse Piletilevist

CPPM / Mart Kangro: avalik tund

**EESTI MUUSIKA-
JA TEATRIAKADEEMIA**

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia kontserdi- ja etenduskeskus

eamt.ee

emtasaalid.ee

facebook.com/muusikaakadeemia